

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **G.D.**, nar., e.č....., státní příslušnost Běloruská republika, t.č. bytem PřS Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2013, č. j. OAM-91/ZA-ZA06-ZA05-PS-2013,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo vnitra ČR (dále jen žalovaný) rozhodnutím ze dne 27.3.2013, č. j. OAM-91/ZA-ZA06-ZA05-PS-2013 rozhodlo, že žalobce je smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do 16.7.2013. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že žalobce se na území České republiky nachází bez cestovního či jiného dokladu totožnosti. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19.3.2013 žalobce uvedl, že žil v Bělorusku až do února 2011. Poté vycestoval bez dokladů a víza do ČR. Cestovní doklad mu vzala předtím Policie v Bělorusku a jiný doklad totožnosti nemá. Předložil pouze členskou průkazku BNF. Vlast opustil proto, že se jeho život a zdraví ocitli v ohrožení, navštěvovala a kontrolovala ho policie. Důvodem byl jeho vstup po BNF. Domů se vrátit nemůže, neboť jej policie stále

hledá. Žalovaný konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany nepředložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost, shledal naplnění podmínek stanovených v ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný zároveň uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není nezletilou osobou bez doprovodu, rodič nebo rodičem s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou ani osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.

Žalovaný zároveň žalobce poučil, že proti jeho rozhodnutí může do 30-ti dnů podat žalobu ke krajskému soudu. Rovněž ho poučil o absenci odkladného účinku podané žaloby a o tom, že soud nařídí k projednání žaloby jednání, pouze navrhne-li to účastník řízení, nejpozději do 5-ti dnů ode dne podání žaloby, nebo je-li to nezbytné.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Žalobce v podané žalobě uvedl shodné důvody pro které opustil zemi původu, jaké konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zpochybil však další postup žalovaného ve věci. Uvedl, že žalovaný zjišťuje totožnost žadatele, především ze spisu žadatele, z žádosti o mezinárodní ochranu a popřípadě také z informací od Policie ČR dle § 47 zákona o azylu. Žalobce již jednou o mezinárodní ochranu v ČR žádal, což uvedl i v pohovoru v současném řízení. Dá se tedy předpokládat, že již byla pořízena dostačující dokumentace o jeho osobě – např. obrazový záznam, daktyloskopické otisky a je veden spis vztahující se k této předchozí žádosti, ve kterém je založen také jeho průkaz člena BNF. Zákona o azylu ve smyslu § 3 odst. 4 počítá s možností prokázání totožnosti cestovním dokladem, nebo osvědčením totožnosti čestným prohlášením. Žalobci proto mělo být umožněno osvědčit svoji totožnost čestným prohlášením. V ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu umožňuje rozhodnout o povinnosti žadatele setrvat v přijímacím středisku ze zákonem stanovených důvodů, nicméně pouze za podmínky, že tento postup není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, která je vázána Evropskou úmluvou pro ochranu lidských práv a základních svobod. Článek 5 této Úmluvy vymezuje případy, za kterých může dojít ke zbavení osobní svobody. Podle žalobce u něho nejsou splněny důvody pro omezení svobody ve smyslu tohoto ustanovení. Omezování svobody žalobce není nutné a přiměřené zjištěnému stavu. Existuje již dostatečné množství informací, z kterých se dá spolehlivě zjistit totožnost žalobce. Samotný fakt, že žalobce nedisponuje dokladem totožnosti, není bezprostředním důvodem k aplikaci § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Žalovaný v písemném vyjádření k věci navrhl, aby soud žalobu zamítl. Vyslovil přesvědčení, že byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce na území České republiky nachází bez cestovního dokladu a nevlastní ani žádný jiný doklad vydaný státem původu, ze kterého by bylo možno ověřit jeho totožnost. Byly tedy naplněny podmínky stanovené v ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že i v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla žalobci rozhodnutím ze dne 25.3.2011, č.j. OAM-66/ZA-ZA06-ZA06-PS-2011 ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu stanovena povinnost setrvat v přijímacím středisku až do vycestování. Žalobcem doložená průkazka člena BNF není dostatečným dokladem k prokázání totožnosti, neboť se nejedná o doklad ověřující totožnost žalobce vydaný k tomu příslušnou státní autoritou. Žalovaný zdůraznil, že povinnost setrvat v přijímacím středisku je stanovena na předem přesně určenou dobu a sleduje legitimní cíl spočívající v zamezení nekontrolovatelného pohybu osoby, jejíž totožnost nebyla spolehlivě

zjištěna. Takové omezení svobody na předem přesně určenou dobu není v žádném případě možno kvalifikovat jako porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli, aby soud k projednání věci nařídil jednání. Žalobce byl v poučení napadeného rozhodnutí řádně poučen o tom, že navrhnout jednání ve věci je nezbytné nejpozději do 5-ti dnů ode dne podání žaloby. Soud neshledal, že by projednání věci u jednání bylo nezbytné (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele.

Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do 16.7.2013, dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Soud odkazuje na výše uvedenou rekapitulaci odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatuje, že se s názorem žalovaného, který je uvedený v napadeném rozhodnutí, zcela ztotožňuje. Žalobce nepředložil žádný takový doklad, ze kterého by mohla být spolehlivě zjištěna jeho totožnost.

Žalobce je však přesvědčen, (a v tomto smyslu vznesl žalobní námitky), že jeho totožnost byla dostatečně zjištěna v předcházejícím řízení, předpokládá, že byla pořízena dostačující dokumentace o jeho osobě. O jeho předchozí žádosti byl veden spis, kde je založen je průkaz člena BNF. Žalobci mělo být umožněno osvědčit svoji totožnost čestným prohlášením.

Uvedené námitky soud nepokládá za důvodné. Je nesporné, že žalobce nedisponuje takovým dokladem, kterým by byla bez jakýchkoliv pochybností jeho totožnost prokázána. Nebyla prokázána ani v předchozím řízení, ani v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany. Průkaz o členství v politické straně není důkazem spolehlivě osvědčujícím totožnost osoby.

Skutečnost, že se v případě žalobce jedná o druhé podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, není sama o sobě důvodem pro to, aby Ministerstvo vnitra České republiky nemohlo rozhodnout o povinnosti setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní dle §46a odst. 1 zákona o azylu, pokud je prokázáno, že žalobce ani v předchozím řízení, ani v současném řízení nepředložil žádný doklad o své totožnosti vydaný státem původu, ze kterého by bylo možno jeho totožnost spolehlivě zjistit a totožnost nebyla spolehlivě zjištěna ani jiným způsobem.

Nedůvodnou je námitka žalobce, že došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. Setrvání v přijímacím středisku po dobu, která je jasně

stanovena v případě, že dotyčná osoba na území státu vstoupila nelegálně a bez jakéhokoliv průkazu totožnosti není zbavením osobní svobody dle výše uvedeného ustanovení. I když se jedná o určité omezení pohybu, je toto opatření v takovém případě namístě. Státní orgány jsou v uvedné situaci oprávněny přijmout opatření zabraňující volnému a nekontrolovatelnému pohybu takové osoby. Soud je toho názoru, že postup žalovaného není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodnout o povolení vstupu a pobytu cizinců na jeho území.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Nebylo zjištěno, že by úspěšnému žalovanému vznikly náklady řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně